

Proloog

Hämu. Udu. Lausa laam. Jaamalaterna summutatud helen-
dust limpsiv tihe pilv, kaks tumedast sumust ootamatult
väljuvat relsipaari, olematusse hääbuv perrooniserv. Tihke
külma meresombu jaoks asus koht liiga sisemaal. Aga mis-
tahes nime see ähm ka ei kandnud, lisas see varahommi-
kusele pimedale tunnile surma hõngu.

Üksi keset külma varjudest tulvil maailma jalgu trampides
kurtis Richard Hargreaves mõttes sõnade vähesuse üle, mis seda
Dalesi sügiseid perioodiliselt ilmestavat nähtust iseloomustada
aidanuks; udu niiske surilina summutas tekitatud heli. Erinevalt
jäätnud põhjamaal elavatest inuitidest, kel oli lume jaoks hul-
galiselt termineid, oli kohalikel hämarate niiskete vihmavineste
päevade kirjeldamiseks väga vähe sõnu.

Olgu siis somp. Udu jaoks oli see liiga tihe, nähtavus peaaegu
null, ega olnud ka seda nägu, et päike – kui see üldse nii kõrgele
üle mägede jõuab, et madalal maapinna kohal lasuvast laamast
läbi murda – suudaks selle hajutada. Mees tõmbas salli tihedamalt
külmanäpistatud kaela ümber, surus käed jopetaskutesse ja
naeratas sünkjasse hämarusse.

Töönädala viimane päev. Kaks päeva, kui ei pea tõusma, et
poole seitsmesele rongile jõuda. Ja öhtu koos *temaga*. Hoolimata
mornist ilmast oli, mida oodata.

Tal polnud aimugi kui väga ta eksis.

Paremalt nõrgus ümbritsevasse hallusesse lähenev ere valguskiir. Elus viimast korda tõmbas Richard Hargreaves õlad kühmu, surus käed veel sügavamale taskusse ning astus perrooniserva poole.

Tal polnud võimalustki end kaitsta, kui talle tagant vastu pead löödi. Ei mingit võimalust kukkumast hoiduda.

Kuidas oli võimalik mingit paika ühekorraga nii vihata kui armastada?

Vastuses selgusele jõudmata sõitis mootorrattur üle Gunnerstang Brow', seiskas mootori, võttis kiivri peast ja silmitses orupõhja tihedalt laiali puistatud kiltkivikatusaid. Madalal rippuv oktoobrikuine pärastlõunapäike süütas linnakese taustal kerkiva lubjakivikalju leekidesse ning peegeldus sealt majadele ja tänavatele, mida mees neliteist aastat näinud ei olnud.

Bruncliffe.

Hulk maadjaid elamuid, mille keskelt löikasid läbi jõgi ja raudtee ning mida kolmest küljest ümbritsesid järsult kerkivad mäeküljed, lebas enesekindlalt orupõhjas, nagu oli lebanud juba sajandeid; neljandast küljest toetasid linnakest ammu maha jäetud veskite kõrged korstnad. Hoolimata paiga isoleeritusest pidasid selle elanikud end kõiksuse keskpunktiks. Nad olid uhked. Otsekohesed. Kiired vigadele tähelepanu juhtima. Väga aeglased kiitust jagama. Ja mujalt tulnutesse suhtusid ettevaatlikkusega. Sellistesse nagu tema. Siin sündinud ja kasvanud, aga mitte kunagi kohalik.

Mees rebis pilgu majadelt ja lasi sel rännata üle roheliste kün-gaste, nende järskudel nõlvadel üles-alla kulgevate kivimüüride,

leebete lainetena kaugusesse sirutuva maa. Vaikust kriipis pahase faasani kriiksatus, millele järgnes lammaste paluv määgimine.

Londonist ja senisest elust oli see kõik väga kaugel. Sellepärast oligi ta tagasi tulnud.

Silmad uuesti linnale keeranud, jälgis ta põhjast sisse tormavat jõge; sealt edasi, lõunas, valendas roheluse taustal Ellershaw' talu, kus elasid Metcalfé'id. See mägede kaitsvas varjus, ent siiski keset avarust asuv majapidamine oli kogu aeg olnud hästi peetud. Triksis-traksis. Aga selle pidaja polnud ka joodik.

Vaistlikult pöördus mehe tähelepanu tagasi oru ülaossa, mööda kobarasse poetatud majadest, linna taha kahe mäe vahelisse nõkku, kuhu päike enam ei paistnud. Muljumishaavaga näole hiilinud kõver naeratus hajus kulmukortsutuseks.

Kodu. Ainus, mis tal praegu oli. Sest muidu polnuks ta siin, sellel künkal, täis vastumeelsust ja igatsust.

Elaine Bullock suutis paljut. Ta võis üles lugeda kõik Hawberi metsas kasvavad lilled. Puud niisamuti. Tunda ära linna laulu esimeste nootide järgi. Samuti võis ta tundide kaupa rääkida kohalikule maastikule iseloomulikest lubjakiviklintidest ja -lõhedest. Aga ettekandjatöö tema suutmiste hulka ei kuulunud.

„Pagan!“ pomises ta, kui taldrikuvirn, millega ta köögi poole läks, ootamatult vääratas, läkitades noa valju kolinaga kiviplaati-dega kaetud põrandale. Sellele järgnes kohe ka paariline: kahvel.

„Kas sa kavatsed kõik maha pillata või, Elaine?“ küsis pikem kahest leti ääres seisvast musta riietatud vanaprouast. Ta osutas kepiga oma kaaslasele. „Asi on selles, et mu õe süda pole enam see ja sellepärast vajaks ta pisukest etteteatamist. Eks ole nii, Clarissa?“

„Jäta ta rahule, Edith,“ noomis õde leebelt. „Ta ju õpib, kulla hing.“

„Ma proovin,“ kostis Elaine plehku pannud söögiriistade järele kummardudes, sõrmejälgedest pooleldi läbipaistmatute klaasidega

prillid libisesid ninal allapoole ja mustad patsid õõtsusid vastu põski.

„Sellega olen ma igatahes vägagi nõus! Kaks päeva, ja mu kannatus on juba päris korralikult proovile pandud.“ Käed rinnal, valge põll pingul üle muljet avaldava vatsa ja õlad nii laiad, et puutusid peaaegu vastu mõlemat piita, põrnitses Titch Harrison teda kõõgiukselt. „Kui sa oled põrandal tuhnimise lõpetanud, siis mul on sulle kaks taldrikut, mis tuleb lauda viia. Ja tee kähku.“

Mees tõmbus kõrvale, nii et Elaine pääses temast mööda lip-sama, ja vangutas lootuse kaotanult pead. Mõni hetk hiljem kostis köögist vali purunevate nõude kolin, millele järgnesid summutatud vandesõnad. Titch pööritas silmi.

„Veab, et meil täna vaikne on,“ torises ta aknaaluses lauas istuva kahe turisti poole vaadates, kes olid ta ainsad kliendid. „Matusele läinud ei teagi, millest nad ilma jäävad. Noaheited! Purunevad taldrikud! Järgmiseks hakkab Bullocki-tüdruk tuld neelama! Ja selles on ta neetult kõvasti parem kui ettekandjatöös, sest jumal ise näeb, et hullem olla pole võimalik.“

„Anna talle võimalus, Douglas,“ noomis Edith Hird, Bruncliffe'i algkooli endine direktress ja ainus inimene linnas, kes järjekindlalt kasutas kohvikuomaniku ristinime; vastumeelsus naeruväärse hüüdnime suhtes tulenes mälestusest temast koolipingis ja tõsiasjast, et Edith oli teadnud teda sellest peale, kui ta alles mähkmetes siputas. Ja need olid olnud päris suured mähkmed. „Ta on noor ja töötab kõvasti.“

„Peabki töötama – sellise koguse lisatööga, mis tema pärast tekib,“ mõmises Titch ning ta punakast habemest hiilis ülespoole kuum õhetus. Sellest ajast, kui ta algkoolis käis, oli möödunud juba kolmkümmend aastat, aga preili Hirdi terav keel suutis ta endiselt pobisevaks lapseks muuta. Siis meenutas naiste tume riietus talle olukorda. „Kuidas läks?“ küsis ta leebelt.

„Nagu oodata võiski,“ kostis Edith. „Rahvast oli murdu ja mitte ainust kuiva silma.“

„Nii kahju,“ sosistas Clarissa. „Kui kena noormees ta oli.“

„Jah, kahju tõesti. Ta oli hea poiss.“ Titch, kes parimatelgi aegadel kuigi sõnaosav polnud, põrnitses põrandat. Praeguses olukorras nägi ta eriti vaeva. „Igatahes loodan, et need sobivad,“ ütles ta kahe letile asetatud võileivakandiku poole viibates. „Õelge Barbarale, et see on kõik, mille ma nii lühikese etteteatamisega kokku suutsin panna.“

Edith noogutas. „Tal on nende üle hea meel. Ta muretses väga, et toidust tuleb puudu nende kõigi jaoks, kes kohale ilmusid. Palju ma sulle võlgnen?“

„Kümneka.“

„Ära ole rumal,“ vastas Edith otsekoheselt ja avas rahakoti. „Sa ei pruukinud matemaatikas just klassi parim olla, aga korrutus-tabelit tundsid isegi sina. Kui palju ma sulle päriselt võlgnen?“

Edasisest noomitusest päästis Titchi preili Hirdi õe uskmatusest nõretav hääl, kui ta kondise käega aknast paistva kogu poole osutas.

„Edith, kas see on ... Ei saa ju olla ...“

Edith Hird pöördus, et näha, mis oli Clarissa tähelepanu köitnud, ning jäi silmi kissitades mootorratast ja sellele istuvat meest vaatama. Vahemaa ja tema halveneva silmanägemise pärast oleks pidanud olema raske öelda. Kuid ta teadis kohemaid, isegi selle musta lõvilakaga, mis mehe õlgu riivas. Reetjaks oli trotslik viis, millega mees linna vaatas, see tuttav sünge jõulisus, millest aja möödudes ja renegaadi nime pälvides oli saanud vaenulikkus ja mida veelgi rõhutas ere muljumishaav tema põsesarnal. Ka mootorratas lisas oma vihje. Seda ratast teadsid Bruncliffe'is kõik.

Sellal kui Titch ja kaks eakat õde aknale lähemale nihkusid, läks Elaine Bullock kohviku ainsa hõivatud laua poole, kogu tähelepanu käes hoitavatel taldrikutel.

„Olge lahked. Kodune karjasepirukas ja frititud kartulilohud,“ teatas ta rõõmsalt, õnnelik, et oli suutnud toidu viperusteta kohale toimetada. Siis aga tegi saatusliku vea sellega, et vaatas aknast välja ja nägi mootorrattaga meest. Ta silmas mehe profiili ainult viivuks, enne kui kiiver selle tema eest varjas. Kuid sellest piisas.

„Armas jumal!“ ahhetas ta ja taldrikud vajusid ohtliku nurga all viltu, nii et kogu neil olev kraam serva poole libises. „See ... see on ju ...“

„Probleem,“ sõnas Titch nõretavaid taldrikuid tähele panemata. „Suure algustähega.“

„Ma pean helistama,“ ütles Elaine taldrikuid kiiresti kastmesele lauale asetades ja nagi juurde rutates, haaras jakitaskust mobiili ja tormas tagauksest välja, jättes kliendid jahmunult istuma.

„No nii,“ märkis Edith, pilk endiselt teisel pool teed seisval mehel, ning ta näole valgus aeglane naeratus. „Paistab, et elu Bruncliffe'is läheb huvitavaks.“

Mees pani kiivri tagasi pähe, keeras süütevõtit ja kui mootor taas ellu ärkas, vaatas viimast korda üle parema õla, teele. Selle asemel aga tabas oma publiku pingsad pilgud.

„Neetud!“

Ta oli olnud niivõrd linnale keskendunud, et künka tipus seisev hoone oli jäänud märkamata. Õieti oli ta aju küll registreerinud selle, aga mitte sellega toimunud muutusi. Gunnersthwaite, Harrisonide talumaja. Tema lapsepõlves oli see olnud pigem vanade autode ja katkiste põllutöömasinate ladu, üsna lagunened ja pehastanud aknaraamidega. Ilmselgelt oli see nüüd korda tehtud ning hoopis teistsuguses kasutuses.

„Künkatipu kohvik“, kuulutas silt, ja must tahvel ukse kõrval lubas kohalikust toorainest valmistatud koduseid toite.

Uksest paremale jäävast aknast paistis kolm nägu, kõigi pilgud temal. Vana preili Hird, huultel kerge naeratus, tema õde

Clarissa Ralph, käsi suule surutud, ning nende taga Titch Harrisoni enda lai nägu ja punane habe.

„Neetud!“ kordas mees visiiri ärritunult alla klõpsates. Ta oleks pidanud targem olema. Kogu oma koolituse juures. Kõigi salateenistuses veedetud aastatega. Ta oleks pidanud olukorda terasemalt aduma. Vaenlase kohalolu ära tabama.

Nüüd saab kogu linn tema tulekust teada juba enne, kui ta ise kohale jõuab.

Ta lükkas ratta toelt maha, tuuritas mootorit ehk pisut rohkem kui vaja olnuks ning kihutas siis mürinal mäest alla, vastu oma tulevikule. Ja minevikule.

Bruncliffé'i keskuse lähedal hakkas künka jalamile päikese-paistelisse kirikuaeda kogunenud rahvahulk tasapisi hajuma. Kui see laiali hargnes – osa vaatama värskelt kinni kaetud hauale asetatud pärgi, osa kaotuse üle elanud perekonna poole –, kostis selle keskelt summutatud protest.

„Isegi matustel ei lasta rahu olla!“ pomises Delilah Metcalfe, üritades vibreerivat mobiili märkamatult püksitaskust välja õngitseda. „Juba kolmas kord viie minuti sees.“

„Mida sa siis ootad, ettevõtja romantika alal,“ sosistas pikk noormees ta kõrval.

Selle eest sai sosistaja küünarnukihoobi ribidesse, piisavalt tugeva, et äratada tema teisel küljel seisva vanahärra tähelepanu.

„Käitu korralikult, Ash Metcalfe!“ kostis terav sosin. „Ja sina, preili, ära mitte mõtlegi seda asja kasutada. Austust peab olema.“ Jändrik sõrm osutas mobiilile, mille Delilah nüüdseks oli kätte saanud, ja silmad puhmaskulmude all olid raevukad.

„Ma kavatsesin selle välja lülitada,“ pomises Delilah õhetama lüües ja libistas telefoni tagasi taskusse. Ta püüdis kõigest väest mitte välja teha oma vennast, kes omakorda pingutas, et mitte naerma hakata.

See oli meeldiv vaheldus, sest üldiselt ei olnud tegemist naeru täis päevaga.

Hommikupoolikul oli Delilah pidanud tegelema rahulolematu kliendiga, kes oli tormanud oma talust Dalesi Deidiagentuuri ja raha tagasi nõudnud, kuna oli käinud juba kümnel kohtingul, aga naist leidnud polnud ikka veel. Kui ta seal niimoodi oli rusikaga vastu Delilah' lauda kolkinud ja tema peale pahameelt välja valanud, nii et põrandal oma korvis lebav Tolpuddle vaikselt urisema hakkas, oli naine avastanud oma diplomaatilised oskused, mida tal niigi vähe leidus, üsna hõredaks kuluvat, kuni ta ei suutnud enam hambaid huulde suruda.

„Kas te sellele olete mõelnud, härra Knowles,“ oli ta viimaks küsinud, kui mees oli hakanud Delilah' enda õnnetut minevikku arvesse võttes tema äri- ja romantikaalaste võimete suunas laimunooli pilduma, „et olete ise edu puudumise põhjuseks?“

„Mida te sellega öelda tahate?“

„Seda, et teie vastumeelsus hambaharja suhtes ja kalduvus lehmasitaste kummikutega kohtingule minna ilmselt ei aita teid eesmärgile lähemale.“

Mees oli jahmunult tagasi põrganud, oma kummikuid vaadanud, seejärel kulmu kortsu vedanud ja sõrme Delilah'le peaaegu näkku torganud. „Nad võtavad mu sellisena, nagu olen!“ oli ta kuulutanud. „Ja on selle üle õnnelikud.“

Dalesi naised on ilmselgelt teist meelt, mõtles Delilah värava poole sammuva pika leinajateroduga ühinedes. Lõpuks oli ta pakkunud solvunud talunikule kohta hiljaaegu loodud kiirkohtinguõhtule, muidugi tasuta. Mees oli lahkunud, lai naeratus näol, uhke raskelt kätte võideldud tulusa tehingu üle, jättes Delilah'le vaid lootuse, et nende järgmiseks kohtumiseks on ta suutnud end veidi viisakamaks kasida.

Seda muidugi juhul, kui ta äri selleks ajaks veel püsti on. Laual oli kuhi arveid, laenumakse tahtis tasumist ja krediitkaart oli

limiidi kaugelt ületanud. Polnud siis imestada, et pangajuhataja oli talle helistanud ja kohtumise määranud. Ainult sellele eelnevad matused oleks võinud olemata olla. Eriti sellised, mis töid kaasa nii palju valusaid mälestusi.

Delilah lasi silmadel libiseda surnuaia kaugemasse nurka, kus päikeses läikis hallist graniidist hauakivi.

„Oled kombes, õeke?“ Ash Metcalfe oli ta pilgu suunda tähele pannud.

Delilah noogutas, kiiresti silmi pilgutades. „Jah. Lihtsalt ... tead küll ... mälestused.“

„Hmh!“ kõlas ta kõrvalt terav haugatus. „Mälestused on kõvasti ülehinnatud.“ Seth Thistlethwaite, silmad vaid kröömikese võrra vähem raevukad ja kulnud sama puhmas, võttis ta küünarnuki nii tugevasse haardesse, nagu tal polnukski artriiti. Ükskõik, kas see oli mõeldud toe otsimiseks või pakkumiseks, ei pannud Delilah vastu. „Minu arvates pakub siin ja praegu palju rõõmu. Aga ei saa eitada, et praegune on kurb sündmus. Nii noor ...“ Ta vangutas mõistmatult pead.

„Tõesti kurb,“ vastas Ash. „Ma ei suuda ikka veel uskuda, et asjad olid nii hulluks läinud ja mitte keegi ei teadnud seda.“

„Nii et see on siis kindel? See oli kindlasti enesetapp?“ küsis Delilah, kui nad kirikuaivärvate juures peatusid; ere päikesevalgus oli vestluse nukrameelse teemaga täielikus vastuolus.

Ash kehitas õlgu. „Kohtuliku juurdluseni on veel aega, aga kahtlusi ei paista olevat.“

Härra Thistlethwaite haugas uuesti. „Rongi ette hüppamine jätab kahtlustele vähe ruumi.“

„Aga ikkagi ei seleta, miks,“ lausus Delilah. „Ma tahan öelda, et ta paistis pärast lahutust oma elu rahalise poole pealt jälle korda saanud olevat ...“ Ta hääl kuhtus, sest talle meenus taas viimane mulje, mille Richard Hargreaves oli jätnud. Helistanud agentuuri, et pärast kolmekuulist katseaega lepingut uuendada, oli ta aina

tulevikust rääkinud. Ta oli olnud nagu Richard muistegi – see Richard, kes ta oli olnud enne, kui ta elu laiali lagunes.

Kui noormees kolme aasta eest Bruncliffe'i naasis, polnud tema kosmopoliidist naine leidnud eest oodatud maaidüllil, vaid üsna kiiresti kõigist eraldunud, kuna teda oli nõrritanud maaelu reaalsus, kus kõik teadsid kõigist kõike, ja lisaks ka otsekohesed arvamused inimestelt, kelle keskel tema mees oli üles kasvanud. Siin ei vaadatud teda mitte kui ülikoolilektori abikaasat, vaid naist, kes oli abiellunud lihuniku pojaga. Pesuehtsat mujalt tulnut.

Ei läinud poolt aastatki, kui ta lahutuse sisse andis. Veel paar kuud ja läinud ta oligi, tagasi Manchesteri koos nende kahe väikese lapsega, jättes Richardi vapustusest toibuma.

Mees, kes mitme nädala eest oli istunud Delilah' vastas teisel pool lauda, süganud Tolpuddle'it rõõmsalt kõrva tagant ja end kohalike sündmustega kurssi viinud, oli olnud täiesti teine inimene. Ta oli meenutanud naisele toda noort poissi, kes oli nii palju päevi veetnud Metcalfe'ide talus tema vendadega lollitades. Mingist depressioonist polnud märkigi. Ega meeleheitest. Ja kohe kindlasti polnud mingit vihjet sellele, et nädal hiljem heidab ta end rongirataste alla.

Delilah väristas õlgu: päike oli pilve taha kadunud ja nahk võbeles jahedusest.

„Jajah,“ sõnas Seth Thistlethwaite kokkuvõtvalt. „Kurb lugu. Ei saa lasta asjadel endast võitu saada, või mis, Delilah?“ Ta lasi naise küünarnuki lahti, kuid hoidis teda siiski pilguga paigal. „Elus on rohkemat kui äri, kas tead.“

Need sõnad meelitasid noorest naisest välja õhkkonda kergendava naerukõlina. „Vaatame, kas ma pärast pangaskäiku sinuga sama meelt olen.“

Vana mees noogutas. „Kui tahad muresid uputada, siis leiad mind Villakust. Kas lööd seltsi, Ash?“

Delilah' vend kehitas õlgu. „Miks mitte? Päeva parim osa on möödunud ja Richardi mälestuseks klaasi tõsta on vägagi asjakohane. Ainult ma pean enne Rickiga rääkima. Tulen sulle järele.“

Delilah't kiiresti põsele suudelnud, läks Ash läbi jalgrajale kogunenud rahvahulga veidi eemal seisva meestesalga poole. Seth Thistlethwaite jälgis ta minekut.

„Mind üllatab, et too Rick Procter silmi peast ei ulu,“ pomises ta, pilk lihaselise kehaehitusega mehel, kellega Ash parasjagu rääkis.

„Rick? Ma ei usu, et ta Richardit eriti tundis,“ lausus Delilah. „Nad polnud pärast kooli õieti kohtunudki, pealegi oli Rick mõni aasta eespool.“

Seth naeris taas järsult. „Kahtlemata on sul õigus,“ ütles ta. „Aga ta kaotas just hea müügitehingu uue maja peale. Ja see on vaad et ainus asi, mis selle mehe silmist vee välja saaks.“

„Müügitehingu ...?“

„Richard Hargreavesiga. Ta rääkis kavatsusest osta ühe neist pagana kastidest, mille Procter alla jõelammile püsti paneb. Nüüd on sellel muidugi kriips peal. Ei saa öelda, et ma Procteri pärast just väga kurvastaksin.“

Delilah naeratas selle torinal lausunud arvamuse peale. „Sina ja sinu kuulujutud, tõesõna. Ma ei tea, kust sa kõik selle välja kaevad. Mis Ricki puutub, siis ta on hea mees. Vaata, mida kõike ta linna heaks teeb.“

Vana mehe pilgus, millega ta seepeale Delilah'le otsa vaatas, polnud ennistisest lõbusast sädemest jälgegi. „Head teod ei pruugi alati tähendada seda, et süda on hea. Olgu, ma lähen nüüd oma pindikest jooma.“ Ta pöördus ja vaatas siis üle õla tagasi. „Kas oled hakanud jälle jooksmas käima, noor daam?“

Delilah tõstis pilgu teekividelt. „Ma ju loobusin, mäletad?“

Seth Thistlethwaite naeratas laialt. „Muidugi loobusid. Kui rumal minust ... Igatahes, edu sulle Woollyga. Ära lase tal end liistule tõmmata.“

Üks käeviibe ja vana mees kõndis minema, jättes Delilah' teed ületama. Enne halvimaga silmitsi seismist vajas naine tassikest kohvi vaimu ja keha kinnituseks. Peene Pagariäri poole suundudes, mõtted juba eelseisval kohtumisel, oli ta teadmatu- ses kahest asjast: esiteks sellest, et ta välja lülitatud telefonis oli nüüdseks juba viis meeleheitlikku sõnumit, ja teiseks sellest, et eemalt raudteesilla alt kostis väga äratuntavalt läheneva mootor- ratta hääl.

Seth Thistlethwaite, pensionil kooliõpetaja ja treener, jälgis üle tänava oma endist õpilast. Delilah valetas jooksmise kohta. Ta oli naist varahommikuti nõmmel näinud. Tema silmanägemine polnud küll enam see, kuid Delilah' selgelt eristuva stiili oleks ta igal pool ära tundnud. Võimatu oli unustada parimat sportlast, kes kunagi tema käe all treeninud. Ja tema kõrval sörkivat varjuna halli koera.

See pidi head tähendama. Delilah tundus tasapisi hullemast üle saavat.

Ta jälgis endiselt naist, kui kõrvu hakkas kostma läheneva mootorratta heli – pigem nurrumine kui mürin. Mööda pea- teed, raudteesilla alt läbi, rattur mustas nahas ja tumeda visiiriga. Ta tundis ratta kohemaid ära. Royal Enfield. Ergavpunane. Siinkandis oli nähtud ühtainust sellist ja nüüd oli see tagasi.

Tema oli tagasi.

Vana mees vaatas linnaväljaku poole suunduvat Delilah't. Kas naine teadis? Küllap ta varsti kuuleb, küll võsatelegraaf selle eest juba hoolt kannab.

Sethi tähelepanu pöördus tagasi mootorrattale; ta jälgis, kuidas see möödus kirikust, jätkas sõitu mööda peatänavat ja keeras enne linna suurt keskväljakut vasakule, nagu oligi arvata. Mees suundus koju. Kuigi, mida ta seal eest leiab ...

Seth Thistlethwaite kiirendas sammu. Bruncliffe'i ellu oli äsja tekkinud ootamatu keerdkäik ja eakas mees nagu ta oli, vajas ta enne põrgu valla pääsemist kõigest aru saamiseks üht pinti.

„Kuidas oli?“

End turuväljakule avanevate akendega Peenes Pagariäris sohvale sättinud ja parasjagu kuhugi kaugele ära sooviv Delilah tõstis silmad, kui vennanaine asetas ta ette kohvitassi. „Kohutav. Rahvast oli murdu, nagu võiski arvata.“

„Kas andsid mu vabandused edasi? Mul on siin käed-jalad tegemist täis ja pealegi ... ma lihtsalt ei suutnud.“

Märgates pingul ilmet tumblondi juuksetuka all, pani Delilah käe Lucy Metcalfe'i käsivarrele ja pigistas seda kergelt. „Ma rääkisin Hargreavesidega. Nad said aru.“

Üle Lucy kahvatu näo libises kiire naeratus. „Aitäh.“ Ta vaatas lauale laotatud pabereid. „Ei kadesta sind,“ tähendas ta tabelitele ja arvetele osutades. „Mis kell su kohtumine toimub?“

„Poole tunni pärast.“ Kohvilt teelusikaga piimavahtu riibudes krimpsutas Delilah nägu. „Tunnen ennast väga ebakindlalt.“

„Mida! Vastupidi, sa peaksid enesekindlusest pakatama. Vaata ...“ Lucy võttis ukse siseküljele kinnitatud ajakirjade stendilt Craven Herald'i ja lappas seda natuke, enne kui kokku murdis ja Delilah'le ulatas. „Näed. Võta see kaasa ja näita vanale Woollyle, et oled kuulus.“

Lehest vaatas vastu üsna kole pilt Delilah'st ja selle kõrval artikkel kiirkohtinguõhtutest.

Delilah oigas.

„Asi pole sugugi hull. Igatahes võid mind novembri kohtinguõhtule kirja panna,“ naeratas Lucy laialt. „Uskumatu, kui lõbus mul eelmine kord oli, arvestades ...“ Ta heitis pilgu leti kohal rippuvale noore sõjaväevormis mehe leinalindiga fotole ja vaatas siis uuesti nadu. „Aitäh, Dee, et sa mind osalema veensid.“

Delilah kehtas tema tänu peale eht-bruncliffe'iliku tava kohaselt õlgu. „Mul oli inimesi vaja, muud midagi.“

„Järgmise jaoks sa neid enam niimoodi kokku ajama ei pea,“ naeris Lucy ajalehele osutades. „Edu sulle pangas. Kui aega saad, siis helista ja anna teada, kuidas läks.“ Ta pigistas nao õlga ja kiirustas siis leti juurde, mille taha oli kogunenud kenake järjekord.

Delilah keskendas tähelepanu artiklile ja fotole, millel ta nägi välja otsekui auto esilaternate valgusvihku sattunud jänes. Aga kuni see kliente ei heidutanud, oli kõik reklaami ja tuntuse huvides ja paneb ehk inimesi kodulehekülge külastama.

Naine lasi silmad veelkord üle teksti. Seejärel aga luges läbi väiksemas kirjas nupukese. Ta ei adunud isegi, kuidas lusikas sõrmede vahelt lauale pudenes, nii et piimavaht ajalehe märjaks leotas. Sedagi, kuidas ta keha pingule tõmbus ja huultelt vallandus ahhetus, mis sundis Lucy't murelikult tema poole vaatama, ei märganud ta. Kogu tähelepanu olid haaranud kaks lõigukest.

Gordale Scari põhjast leiti kohaliku matkaja surnukeha – alles pärast seda, kui perekond oli kohalikke võime tema kadumisest teavitanud. Uudis polnud teab mis šokeeriv, arvestades, et tegemist oli petliku maastikuga, kus toimus igal aastal palju õnnetusi. Aga matkaja nimi ... Martin Foster. Täpselt sama nimega mees oli end kuu aja eest Dalesi Deidiagentuuri kliendiks registreerinud.

Nädalaga kaks klienti surnud. Kokkusattumus? Arvatavasti. Sellegipoolest rebis ta artikli värisevi sõrmi lehest välja ning libistas taskusse.